

Príležitosť...

„Ten športovec je ako môj syn ...“ „Tá herečka, keď ju stretnem na ulici je rovnaká ako sú aj druhé ženy. Nie je až tak mimoriadna.“ „Keby moje dieťa malo príležitosť ako oni, mohlo byť tiež také slávne.“ Porovnávame športovcov a známe osobnosti so sebou a s blízkymi ľuďmi a povieme si: „V živote veľa závisí od toho, na čo dostaneme príležitosť.“ Zaiste je na tomto tvrdení veľa pravdy. Niektorí hovoria v tomto prípade iba o peniazoch. Kto má peniaze môže si dovoliť všetko: športovať, vzdelávať sa a pod. Odhladiť na chvíľu od nich, lebo by sme veľmi krivdili tým, ktorí sa aj bez peňazí vypracovali na vysokú úroveň. Musíme uznať, že príležitosť – možnosť v niečom sa realizovať je veľmi dôležitá. Niektorí nedostane nikdy príležitosť, iný ju dostane raz a iný aj viac krát. Pre úspech je preto rovnako dôležité prijať to, čo sa mi ponúka. Ale i tak je najdôležitejšie namáhať sa a vytrvať na začatej ceste športu, umenia a práci na sebe.

Na náš život vplývajú okolnosti v ktorých žijeme, ľudia ktorých stretáme, ideály, ktoré v sebe nosíme, jedným slovom životné možnosti a príležitosti, ktoré sa nám ponúkajú. V tomto my nerozhodujeme. Ved' vieme, že sú rôzne krajiny s rôznou kultúrou i vzdelaním a s rozličnou životnou úrovňou. Nie všetkým sa dá všetko. Ale to, čo skutočne môžeme všetci je v tejto modlitbe: „Každý deň nášho života je Pánovou príležitosťou robiť dobre a budovať Božie kráľovstvo.“ Kdekoľvek sme a v každej chvíli máme teda možnosť – „príležitosť“ robiť dobre. Niekedy nám robenie dobra a dobrých skutkov môže ísť ľahšie a inokedy zasa ťažšie. Ale vždy sa to dá.

Iba jedno je dôležité: prijať každodenné príležitosti, ktoré sa nám ponúkajú a využiť ich na konanie dobra, na radosť a úžitok sebe a na slávu Božiu. Ved' koľko za deň môžeme urobiť dobra?! Je pravda, že od konania dobra nás môže odradiť neúspech, pohrdanie a posmech od iných, vlastná slabosť a nedokonalosť, alebo zlý systém a zlá organizácia. Napriek tomu každý z nás by mal chcieť v živote robiť len dobro a robiť ho stále. Všetky príležitosti a možnosti by mal na to využiť.

O aké dobro sa máme snažiť? V prvom rade o to najväčšie: o odmenu vo večnom živote. Prakticky je to robiť všetko z lásky k Bohu i človeku. Kríže a ťažkosti života niesť a obetovať Bohu z lásky za seba i za druhých a urobiť maximum dobra, ktoré sa dá v prítomnej chvíli.

Niekedy sa nám nechce namáhať, aby sme urobili dobré a čnostné skutky na ktoré máme možnosti. Inokedy sme pokúšaní urobiť zlé skutky na ktoré máme tiež dostatok príležitostí. Najhoršie je, že zlo sa nám ľahšie robí, než dobro. Nestojí toľko námahy a naša vôľa je naklonená viac ku zlému, než k dobrému. Preto, keď stoja vedľa seba dve príležitosti a z nich vyplývajúce možnosti: robiť dobro alebo podľahnúť zlu, obyčajne podľahneme tomu ľahšiemu a teda zlu. O dobro sa musíme snažiť a namáhať zatiaľ čo zlo sa nám ponúka samo.

Príležitosti, ktoré sa nám ponúkajú môžu byť teda dobré, alebo zlé, podľa toho k čomu nás vedú. My, slobodní ľudia sa môžeme kedykoľvek rozhodnúť pre dobro, ale rovnako aj pre zlo. Mnohé príležitosti k dobru, alebo k zlu si vytvárame aj my sami. Vtedy hovoríme o dobrých a príkladných ľuďoch, o príklade statočnosti a iných čností, o dobrom vplyve, o dobrom prostredí uprostred dobrej spoločnosti, medzi dobrými ľuďmi. Na druhej strane ale rovnako hovoríme o zlom vplyve, o škodlivom prostredí, o zlých kamarátoch a nedobrych partiách. Hovoríme o pohoršovaní a kazení najmä mládeže, o zvrádzaní na zlo, o zlých mravoch, ktoré sú vždy príležitosťou na zlo. To nám hovorí i ľudová múdrosť: „Príležitosť robí zlodēja.“

Našou kresťanskou povinnosťou je bojovať za dobro. Premieňať všetky príležitosti dňa a života na dobro. Rovnako je dôležité zasadiť sa o to, aby spoločnosť v ktorej žijeme, či je to už rodina, obec, štát, vytvárala príležitosti k dobru. Ako? Svojimi zákonmi, svojou kultúrou, budovami, zariadeniami, športoviskami, technikou i spôsobom života. Rovnako, aby nedovolila, ba zakázala to, čo je zlé alebo vytvára zlé príležitosti. Z osobného hľadiska sa máme snažiť o to, aby sme my sami boli dobrým príkladom. Nesmieme byť pohoršením pre druhých, ani vedomou príležitosťou ku zlu. Presadzujeme také záujmy a aktivity, ktoré sú a budú príležitosťou, ba i povzbudením ku konaniu dobra a k čnostnému životu a odstraňujeme zlé príležitosti z nášho prostredia i z našej kultúry. Sme zodpovední za vplyv, ktorý vnášame do svojho prostredia. Naša zodpovednosť je tým väčšia, čím máme väčšiu funkciu, väčšiu úlohu i starosť o deti alebo i dospelých občanov. Tak isto je väčšia zodpovednosť ak máme väčší vplyv na druhých našim slovom či masovokomunikačným prostriedkom. Rodičia, kňazi, politici, starostovia či primátori, herci, spisovatelia, moderátori... budú súdení nielen za seba, ale i za to, ako vplývali na tých, ktorí im boli zverení, alebo ktorých ovplyvňovali.

Mário Orbán

Svetoslav Veigl

Katarzia

Každý má škvrny
Na svojom slnku
V duši.

Každý aj zatmenie skúsi
Keď príde
K zenitu.

Tajomná brána,
Tomu sa otvára,
Kto túži po svetle.

Kto vzyva svetla jas,
Čo zhora
Prichádza.

Škvrny spaľuje
V plameni
Pokánie.

Boh vždy sa zmiluje,
Hoc svieca
Dohára.

Svetlo
Sa leje do duše,
Z plného pohára

Moc má svoju moc

Stať sa nositeľom moci môže byť niekedy príjemné, ale môže to tiež byť nebezpečné. Nebezpečné pre človeka, ktorý ju dostal, a potom aj pre tých, ktorí sú mu podriadení. Moc má totiž svoju moc, a ak si to človek neuvedomuje, môže mu zachuť ovládanie iných a je zle. Sám sa stáva otrokom svojej túžby po vládnutí. Tak nám to pripomína náš klasik:

„Kdo do pout jíma otroky, sám jest otrok...“ Upozorňuje nás na to aj vnútorný pohľad na človeka, keď podľa rakúskeho psychológa Alfréda Adlera práve neuspokojená túžba po moci, po ovládaní iných je príčinou mnohých neuróz.

Na druhej strane autorita, a teda aj moc tu musia byť, pretože inak by zrejme nastal problém s normálnou ľudskou existenciou. Ako zladit' tendencie, ktoré sú v nás, s tým, čo je potrebné? Našťastie, nemusíme chodiť ďaleko po riešení. K nášmu Pánovi máme vždy blízko a on nám odpovedá.

V Markovom evanjeliu čítame, ako k Ježišovi pristúpili Zebedejovi synovia a prosili ho o prvé miesta v jeho sláve. To bolo pre neho príležitosťou, aby vyjadril svoj postoj k moci. Opäť božsky jednoduchým a originálnym spôsobom, aby nepoprel potrebu autority, ale aby autorita bola taká, aká má byť:

„Viete, že tí, ktorých pokladajú za vládcov národov, panujú nad nimi a ich veľmoži majú nad nimi moc. Medzi vami to tak nebude. Ale kto sa bude chcieť stať medzi vami veľkým, bude vašim služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých. Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých“ (Mk 10, 42-45). A on, najväčší, prvý a všemohúci, to aj skutočne urobil.

Nepoprel teda potrebu autority. Nepovedal ani to, že všetci sú rovnoprávni. Povedal však, že sme rovnocenní - tým, že za všetkých zomrel.

Avšak ako sa má správať skutočný nositeľ moci? Ako sluha, posledný zo všetkých. Má si svoje miesto vyslúžiť. Tým nič nestráca, neneguje svoju autoritu:

„Ježiš vo vedomí, že mu Otec dal do rúk všetko a že od Boha vyšiel a k Bohu odchádza, vstal od stola, vyzliekol si odev, vzal plátennú zásteru a prepásal sa“ (Jn 13, 3-4). A začal robiť otrockú prácu - umývanie nôh. Vo vedomí, že mu Otec dal všetko do rúk! A keď skončil, povedal svojim apoštolom: „Chápete, čo som vám urobil? Vy ma oslovujete: 'Učiteľ' a 'Pane' a dobre hovoríte, lebo to som“ (Jn 13, 12-13). Pán uznáva autoritu a je si vedomý svojej veľkosti, ale to mu nebráni slúžiť. Dal nám príklad, ako byť autoritou a nie iba mať moc. A to je riešenie problému, ktorý sme načrtli v úvode.

Moc má svoju moc a nie je vôbec malá. Vždy ovláda toho, kto ju má, bojí sa iba toho, kto sa stáva autoritou...

MARIÁN BUBLINEC

Len tak ďalej stavajte

Postavte svetové veľkomesto plné úradníckych palácov, supermarketov, zábavných parkov, výškových budov, všade elektroniku a luxus.

Postavte diaľnice a koľajiská pre najvyššie rýchlosti, prekleňte moria mostami, pohoria tunelmi, zaburiňte svet telekomunikáciou, konštruujte zdravotné a sociálne systémy od kolísky až po hrob.

Mesto je prázdne, mesto je mŕtve. Človek, tisícnásobne zviazaný s človekom, umiera chladom, keď necíti teplo, teplo blízkeho človeka, tak dobre pôsobiace teplo bezpečia.

*Človek zomrie,
ak bude mať tisíc mŕtvych vecí,
ale ani jedného milého človeka*

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

*Na budúcu sobotu 28.októbra sa mení čas.
O 03:00 LČ sa vrátia hodiny na 02:00 SE.*

Sväté omše v 29. týždni cezročného obdobia

24.X.utorok

18.00 + Apolónia Radakovičová (30dní) a manžel

25.X. streda

18.00 + Štefan Šintál a manž.Mária

26.X. štvrtok

7.00 na úmysel

27.X. piatok

18.00 + Pavlína Suchanská a jej rodičia

28.X. sobota

18.00 + Irena Hajičková a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 52- 75

29.X. 30. Nedel'a v Cezročnom období

8.00 + Anna Stankovičová a rodina Gonosová
9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

23.X. pondelok	sv. Ján Kapistránský, kňaz
24.X. utorok	sv.Anton Claret, biskup
25.X. streda	sv.Maurus, biskup
26.X. štvrtok	sv. Evarist, pápež, mučeník
27.X. piatok	sv.Sabína
28.X. sobota	sv. Šimon a Júda, apoštoli - sviatok

Slovo na dnes

K tým, ktorí počúvajú, hovorí Boh mnohými spôsobmi.

Jaroslav Kratka

NIEKEDY STAČÍ ZALISTOVAŤ

Každodenný život človeka, ktorý na náhody naozaj neverí (a len tak to nehovorí), sa výrazne líši od človeka, ktorý na náhody verí. Je jasné, že nič neponecháva na náhodu. Deň začína rozhovorom nie s náhodou, nie s osudom, ale s Bohom. Aj počas dňa sa našho obracia a priebežne svoje úmysly a konanie porovnáva s Božou predstavou a s Božím zákonom. Ten má v srdci vpísaný každý, len sa treba v ňom naučiť čítať. Ale ten istý zákon existuje aj v písomnej podobe v Biblii a dá sa v ňom kedykoľvek zalistovať a hľadať poučenie. Niekedy týmto spôsobom Boh človeku zodpovie polopate aj celkom konkrétnu otázku.

Po operácii som dostala voľný poukaz do kúpeľov, a ani trochu sa mi tam nechcelo ísť. Vymýšľala som si dôvody, ako sa z toho vyzuť. Čo tam budem celý čas robiť? Deň odchodu sa priblížil a ja som bezradne stála s kufrom v predsieni a bojovala vnútorný boj. Mám? Nemám? Potom mi napadla spásna myšlienka. Boh určite nechce, aby som sa niekde celý mesiac ponevierala, keď už mi nič nie je. Odložila som kufor, schytila Bibliu, poprosila o jasnú odpoveď a s istotou, že budem podporená, som ju otvorila a naslepo položila prst niekde doprostred strany. O dve minúty som už zamykala dvere z druhej strany. Stálo tam:

„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.“ (Mt 11,28) Slovo dodržal. Skutočne ma posilnil a pridal mimoriadnu prémii. Spoznala som tam vtedajšieho farára, terajšieho biskupa Radcovského, toho, čo vozí stopárky. Náhodička.

Dnes ráno, práve keď som pri modlitbe breviára prosila o inšpiráciu na dnešné písanie, zasvietila mi v ňom veta: „Dám vám výrečnosť a múdrosť, ktorej nebudú môcť všetci vaši protivníci odolať ani protirečiť.“ (Lk 21,15) Môže niečo také človeku sľúbiť a dať náhoda? Možno odolávate a hovoríte si: „Cha, a mám ju. Toto jej nevyšlo.“ Aj to pripúšťam. Potom to ale určite nie je tým, že by Boh sľuboval a sľuby neplnil. Možno nie ste moji protivníci alebo ešte neprišiel ten správny čas alebo, a to je najpravdepodobnejšie, som niekde urobila chybu ja. Ospravedlňujem sa vám, v tom prípade odložte túto knižku a skúste otvoriť Bibliu, v nej určite nájdete na svoje otázky odpoveď lepšiu, a hlavne šitú na mieru. Najprv o ňu ale nezabudnite poprosiť. Nie formálne, ale úprimne, z celého srdca. Nikto o tom nemusí vedieť.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Čo robíš pre Krista?

S Matkou Teréziou som sa stretol náhodou. Pracoval som ako novinár. V Indii som pôsobil už niekoľko rokov a venoval som sa ako všetci ostatní korešpondenti najmä konfliktom v Kašmíre. Podával som správy o nepokojoch a ich obetiach. Jedného dňa však vyšla hrozná kniha anglického publicistu, človeka duchaplného a sebavedomého, ale bez srdca, ktorý musel za každú cenu vyniknúť, hoci aj na úkor pravdy. Titul publikácie už mnohé napovedal. Matka Terézia. Postavenie misionárky. Bola to jedovitá kniha, ktorá obviňovala Matku Teréziu z honby po moci a sláve. Písalo sa v nej, že brala peniaze od všetkých ľudí, aj od tých, čo ich sami ukradli, a preto si mohla zabezpečiť veľký úspech. môj zamestnávateľ, nemecký denník Der Spiegel, ma požiadal, aby som napísal svoj postoj k tejto kauze. Musím sa priznať, dovtedy ma Matka Terézia vôbec nezaujímala. Do Indie som pricestoval predovšetkým kvôli nepokojom v Kašmíre, Pandžábe či v Kalkate a k Matke Terézii som sa nikdy predtým nedostal. Napokon, kresťania v Indii mi pripadali tak trochu mimo. Zdalo sa mi, že Indovia trpia akoukoľvek misionárskou činnosťou. Náboženská tradícia tunajších ľudí nebola agresívna a ich obracanie na kresťanstvo sa mi zdalo veľmi násilné. Ako novinár som sa však chopil príležitosti a po prečítaní kontroverznej knihy som sa vydal do Kalkaty. V tom čase som bol dosť uznávaný a vyznal som sa vo svojom remese. Vedel som, že prvou podmienkou preniknutia do prostredia je dobré maskovanie. Preto som sa ubytoval v hoteli v žobráckej štvrti a ráno som sa v dome Matky Terézie predstavil ako dobrovoľník zo západnej Európy. Dali mi menovku a pridelili ma do Kahghatu, domu pre umierajúcich. Starala sa o mňa jedna veľmi ochotná sestra. Po niekoľkých dňoch práce, pri ktorej som spoznal viacero dobrovoľníkov zo Západu aj obetavých misionárov a vypočul si mnoho zo života umierajúcich chudákov, ktorí tu v pokoji opúšťali pozemský svet, som sa dostal k Matke Terézii, aby som zrealizoval svoj rozhovor. Jej dom stál v najrušnejšom centre Kalkaty. Bolo tu cítiť všakovaké pachy, výfukové plyny z motoriek a áut. Odtiaľto riadila svoje sestry. V tom čase spravovala šesťsto domov v 122 krajinách na celom svete, armádu štyroch tisícok misionárov a misionárov. Všetko bez akejkoľvek techniky. V malej kancelárii na prvom poschodí bola iba jedna telefónna linka a tri písacie stroje. Podľa pravidiel chudoby v domoch Misionárov lásky nebolo ani rádio, ani televízor, ani klimatizácia či ventilátor. Už toto sa mi veľmi páčilo. Páčilo sa mi toto dôležité centrum, v ktorom sa pracovalo zastaraným, no veľmi sympatickým systémom. Napokon som sa s tou ženou stretol zoči-voči. Bola už veľmi stará. Mal som pripravených množstvo vynikajúcich otázok. Zaujímalo ma, či vzala peniaze od človeka odsúdeného za krádež v chudobinci. Nebol som však schopný položiť prvú otázku. Kým som to stihol urobiť, pozrela sa na mňa a spýtala sa: „A vy čo robíte pre Krista?“ „Píšem...“ vysúkal som zo seba, zajakávajúc sa. V mojom živote ma

hlboko oslovili iba dvaja ľudia: ona a dalajláma. Obaja boli veľmi jednoduchí a to ma privádzalo do úžasu. Nebolo v nich nič z nás intelektuálov, ktorí žijeme z toho, že komplikujeme to, čo je prosté. Veľkí ľudia privádzajú k jednoduchosti to, čo je zložité, a Matka Terézia bola presne takáto. Opakovala stále tie isté vety a ak ju niekto nepočúval, alebo sa jej venoval iba na pol ucha, mohli sa mu zdať banálne. „Ak sa rodina spolu modlí, utužuje sa.“ Keď sa nad tým zamyslíš, je to pravda! A tak som napísal svoj článok, ktorý bol v podstate obhajobou Matky Terézie. Bol to pohľad niekoho, kto videl zázrak. My na Západe sme zvyknutí chápať zázrak ako niečo nezvyčajné, napríklad človeka vznášajúceho sa medzi nebom a zemou. No zázrak, o ktorom som presvedčený, že som ho videl, bol iný. Boli to mladí, čo prišli do Indie, aby si vyskúšali chuť marihuany či pre exotické zážitky, a tu akoby dotykom čarovného prútika zrazu zamierili do domov Matky Terézie a začali pracovať pod jej vedením. Týmto západniarskym deťom, takým bohatým, no zároveň duchovne vyprahnutým, dala oheň, ktorý spaľoval ju samotnú.

Nie je to náhoda, že v hluku konfliktov, ktoré sa odohrávajú okolo nás, cítim - ako všetci ostatní - čoraz naliehavšiu potrebu mať nablízku svätca. Musíme urobiť niečo, aby nám Matka Terézia, keby dnes ešte žila, mohla položiť rovnakú otázku: „Čo robíš pre svojho blížneho?“

Z talianskeho denníka *Avvenire* 2003 preložila K.Žáková

VŠETKO PO NOVOM V knihe *Veselý pesničkár* uverejnil spisovateľ Arthur Guiterman túto báseň. Keď si ju prečítate, zrejme neuveríte, že bola napísaná takmer pred 70-timi rokmi.

Najprv začali zubári liečiť bez bolesti.
Potom sa objavili bicykle bez reťazí
a vozy bez koní,
aj mnohé zákony bez platnosti.
A potom prišlo kuchárske umenie bez ohňa,
telegrafia a prenášanie správ bez drôtu,
cigarety bez nikotínu,
káva bez kofeínu,
mandarínky bez semienok,
trávnik bez buriny,
študent bez klobúka,
strava bez tuku,
cesty bez prachu,
ocel bez hrdze,
tenisové kurty bez trávy,
a nové náboženstvo bez Boha.

Človek jednoducho nie je Boh a hra naň sa mu kruto pomstí. _____ *Václav Havel*

Svätý Ján Kapistránsky
23.október

Sv. Ján Kapistránsky, rehoľník OFM (24. júna 1386 v Capistrane, Taliansko; † 23. októbra 1456 v Iloku, Maďarsko) Ako 26-ročného ho zvolili za starostu*

talianskeho mesta Perugia. V bojoch medzi mestami sa dostal do zajatia a tam zažil obrátenie. V roku 1415 vstúpil ku františkánom, kde sa čoskoro stal priateľom a sprievodcom veľkého ľudového kazateľa sv. Bernardína zo Sieny. Po vysviacke za kňaza štyridsať rokov prechádzal ako putovný kazateľ celé Taliansko a strednú Európu. Pápež ho viackrát menoval svojim vyslancom (legátom). Zmieroval rozvadených jedincov i celé mestá. Keď v roku 1456 kresťanské vojská bojovali proti Turkom pri Belehrade a boj sa zdal byť už stratený, predstúpil pred vojakov s krížom v rukách a tak ich nadchol, že napokon zvíťazili. Aj preto získal prírmenie „Apoštol Európy“. Zomrel v Uhorsku 23. októbra 1456. V roku 1622 blahorečenie, v roku 1690 svätorečenie.

Pokorný

Neapolský kráľ Ladislav poveril svojho verného priateľa, sudcu Jána, urovnať spor s mestom Perugiou. Vzbúrenci však Jána zajali a uväznili. Dlhé týždne čakal

na kráľovu pomoc, no Ladislav na neho zabudol. O hlade a smáde, opustený, pochopil, že hlúpe je spoliehať sa viac na ľudí ako na Boha. Zaumienil si, že po prepustení sa úplne zasväti Bohu ako františkán. Svojim nepriateľom sľúbil veľkú sumu, ak ho prepustia. Keď tak urobili, predal svoj majetok, odovzdal žalárnikom peniaze a so súhlasom svojej manželky

požiadal o prijatie do kláštora v Perugii. Predstavený však nedôveroval rozhodnutiu slávneho sudcu. „Viete, že naše kláštory nie sú útlkom pre darebákov alebo pre tých, ktorým sa zunoval život... Prijmem vás, až keď dokážete, že ste sa naozaj zriekli sveta a jeho márností.“

Ján uznal rozumný úsudok predstaveného a podal mu žiadaný dôkaz. Urobil si z papiera veľkú čiapku, napísal na ňu svoje hlavné hriechy, Obliekol sa do biedneho rúcha, posadil sa na chudého somára a chodil po uliciach Perugia, kde ho všetci poznali ako mocného pána. Takto Ján prejavil svoju hlbokú pokoru a poslušnosť. Prísny predstavený bez váhania prijal Jána do rehole.

Pane, viem, že múdro si počínajú tí predstavení, ktorí vedú zverené duše cestou pokory. Tá najistejšie odráža diablove pokušenia a naplňa srdcia pravou múdrosťou. Nateraz som i ja v úlohe sv. Jána. Mám svojho predstaveného – či už v osobe rodičov, spovedníka alebo duchovného vedenia. Prosím Ťa, Pane, pomôž mi stať sa poslušným ako Ján. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

22.X.06

12345678901234567890123456789012345667890